

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2021, sp. zn. 7 To 196/2021, ECLI:CZ:KSUL:2021:7.TO.196.2021.1

Číslo: 56/2021

Právní věta:

Pořízení druhého a dalšího vyhotovení překladu písemnosti soudním překladatelem v blízké časové souvislosti s vyhotovením prvním (např. je-li pořízení více vyhotovení překladu od počátku zadavatelem vyžádáno) nezakládá nárok soudního překladatele na to, aby mu byla, vedle odměny za překlad podle § 3 vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočníka a soudního překladatele, přiznána ještě další odměna podle § 5 této vyhlášky za každé další vyhotovení téhož překladu. Pořízení dalšího vyhotovení provedeného překladu v takovém případě nevyžaduje kontrolu shody zdrojového projevu s překladem a nejde o další odbornou tvůrčí (překladatelskou) činnost, ale jen o technicko-administrativní činnost, za kterou soudnímu překladateli náleží jen náhrada hotových výdajů, nikoli odměna.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 01.07.2021

Spisová značka: 7 To 196/2021

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Tlumočné

Předpisy: § 29 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Ústí nad Labem podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl jako nedůvodnou stížnost tlumočnice Bc. K. H. proti usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. 0 Nt 3217/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Napadeným usnesením vyššího soudního úředníka Okresního soudu v Chomutově ze dne 16. 6. 2021, sp. zn. 0 Nt 3217/2021, bylo pod bodem I. podle § 29 odst. 2 tr. ř. rozhodnuto o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů soudní tlumočnici a překladatelce Bc. K. H. ve výši 6 208,51 Kč a pod bodem II. byla podle § 29 odst. 2 tr. ř. *a contrario* nepřiznána částka ve výši 3 597,33 Kč.

2. V odůvodnění svého rozhodnutí vyšší soudní úředník uvedl, že opatřením soudu ze dne 27. 5. 2021 byla přibrána soudní tlumočnice a překladatelka Bc. K. H., která byla následně požádána o pořízení překladatelského úkonu, tj. překladu příkazu k zatčení, protokolu o výsledku obviněného, popisu skutku a relevantního ustanovení trestního zákoníku. Tato překladatelka podala po provedení požadovaných úkonů dne 11. 6. 2021 vyúčtování odměny a náhrady tlumočnicka/překladatele ve výši 9 805,84 Kč, které se skládá z odměny za překladatelský úkon (překlad příkazu k zatčení, protokolu o výsledku obviněného, popisu skutku a relevantního ustanovení trestního zákoníku) ve výši 4 950 Kč, dále z odměny za překladatelský úkon (druhé a třetí vyhotovení překladu příkazu k zatčení, protokolu o výsledku obviněného, popisu skutku a relevantního ustanovení trestního zákoníku) ve výši 2 970 Kč, z náhrady hotových výdajů za tisk ve výši 84 Kč a dále z náhrady za ztrátu času za čas strávený na cestě z bydliště na podatelnu soudu a zpět ve výši 100 Kč a daně z přidané hodnoty z odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 1 701,84 Kč. Okresní soud uvedl, že není pochyb o tom, že překladatelka učinila podle žádosti okresního soudu překladatelský úkon v podobě překladu textu, příkazu k zatčení, protokolu o výsledku obviněného, popisu skutku a relevantního ustanovení trestního zákoníku, a to z českého jazyka do jazyka německého, který měl celkem 3 712 znaků (příkaz k zatčení), 1 912 znaků (protokol o výsledku obviněného), 2 167 znaků (popisu skutku) a 6 260 znaků (relevantní ustanovení trestního zákoníku), tedy celkem 11 normostran všech překladů, za což jí náleží částka ve výši 4 950 Kč jako odměna za výkon překladatelské činnosti. Podle soudu prvního stupně je daná hodnota maximální s tím, že pro její určení je stěžejní § 8 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 507/2020Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele (dále jen „vyhláška“), z něhož soud vycházel. Podle § 13 odst. 1 vyhlášky tlumočnickovi a překladateli náleží náhrada hotových výdajů, zejména náhrada věcných nákladů, cestovních výdajů, odměny konzultanta, pokud zadavatel schválil přibrání konzultanta, nákladů spojených s přibráním pracovníků pro pomocné práce, které nejsou administrativními pracemi, soudních a jiných poplatků, poštovního, úhrady telekomunikačních služeb a nákladů na opisy a fotokopie. Podle přílohy k citované vyhlášce paušální částka náhrady některých hotových výdajů, resp. výše náhrady za tisk strany formátu A4 činí 3 Kč. Vzhledem k tomu překladatelce náleží v souvislosti s tiskem celkem 27 stran A4 překladu a jeho dvou vyhotovení částka ve výši 81 Kč jako náhrada hotových výdajů. Podle § 16 odst. 1 písm. c) vyhlášky, pokud je nutné provést tlumočnický nebo překladatelský úkon v místě, které není sídlem tlumočnicka nebo překladatele, náleží mu náhrada za ztrátu času stráveného na cestě do tohoto místa a zpět. Podle § 17 odst. 2 citované vyhlášky, pokud tlumočnick nebo překladatel nedoložil vyšší ušlého výděleku nebo pokud ušlým výdělkem je výdělek za výkon tlumočnické nebo překladatelské činnosti, tlumočnickovi nebo překladateli náleží náhrada za ztrátu času ve výši 50 Kč za každou započatou čtvrt hodinu. Vzhledem k tomu překladatelce náleží v souvislosti s doručením překladu k okresnímu soudu částka ve výši 100 Kč jako náhrada za ztrátu času stráveného na cestě z místa bydliště do podatelny zdejšího soudu a zpět. Odměna se dále zvyšuje o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tlumočnick jako plátc daně z přidané hodnoty, povinen uplatnit podle zákona o dani z přidané hodnoty. Protože překladatelka Bc. K. H. je registrována jako plátc daně, byla jí při základní sazbě daně 21 % ze zdanitelného plnění přiznána částka odpovídající této dani ve výši 1 077,51 Kč.

3. Na druhé straně okresní soud nepřiznal překladatelce částku ve výši 3 597,33 Kč, kterou představuje jednak částka ve výši 2 970 Kč za dvě další vyhotovení překladu příkazu k zatčení, protokolu o výsledku obviněného, popisu skutku a relevantního ustanovení trestního zákoníku, dále částka ve výši 3 Kč za tisk vyúčtování odměny a náhrad a dále odpovídající poměrná část daně z přidané hodnoty ve výši 624,33 Kč. Tento postup odůvodnil tím, že překladatelka účtuje za tzv. vyhotovení v podstatě dvou prostých kopií čtyř překladů odměnu podle § 5 vyhlášky, tj. hranici odměny sníženou o 70 %, neboť mělo jít o kontrolu shody zdrojového projevu s překladem, jak vyplývá z jejího podřazení takového úkonu pod citované ustanovení podzákoné normy. Okresní soud nepřijal interpretaci překladatelky, že by v rámci požadovaných překladatelských úkonů docházelo v souvislosti s pořízením kopií překladu ke kontrole zdrojového projevu s pořízenými kopiemi

překladu. Tyto úkony (v širším slova smyslu) byly totiž překladatelkou učiněny již souběžně u vyhotovených originálů překladu a překladatelka za ně byla honorována podle § 3 vyhlášky. Následné pořizování kopií překladů totiž představuje ryze administrativní činnost (jakkoliv se může zdát i časově náročná) a není s ní spjata odměna vypočtená v režimu § 5 vyhlášky. I přes zdání, že překladatelka za takovou činnost není finančně ohodnocena, je jí za tuto administrativní činnost, kromě skutečně vynaložených nákladů jako náhrady hotových výdajů, přiznána náhrada podle § 12 odst. 3 písm. a) vyhlášky, která je zahrnuta v její odměně (viz dikci citovaného ustanovení: „Jiné náklady tlumočnicka nebo překladatele jsou zahrnuty v jeho odměně. Jinými náklady tlumočnicka nebo překladatele jsou zejména náklady vynaložené na přípravné a administrativní práce.“). Proto je nezbytné tyto práce překladatelky považovat za náklady uvedené v § 12 odst. 3 písm. a) vyhlášky, nikoliv za odměnu podle § 5 vyhlášky. Použití § 5 vyhlášky by obecně podle okresního soudu přicházelo do úvahy za situace, kdyby překladatel s delším časovým odstupem byl ze strany orgánu činného v trestním řízení požádán o dodatečné vyhotovení další kopie či kopií již dříve pořízeného překladu písemnosti, kdy by bylo zcela namístě (právě s ohledem na určitý časový odstup od pořízení vlastního překladu, a tedy i jeho kontroly) provést opětovnou kontrolu tohoto (staršího) překladu se zdrojovým dokumentem, za což by mu pak oprávněně náležela odměna ve snížené výši podle § 5 vyhlášky. Nelze totiž podle libovůle tvrdit, že by bylo nutné provádět kontrolu každého tisku kopie s překladem v krátkém časovém rámci několika desítek vteřin či minut, tedy bezprostředně poté, co kopie předkladu opustí tiskárnu. Rozhodně jde o delší časový úsek v řádu týdnů či měsíců, kdy následně vyvstala potřeba zadavatele žádat další kopii překladu. Částku ve výši 3 Kč za tisk vyúčtování odměny a náhrad (faktury) okresní soud rovněž nepřiznal, když nejde o hotové výdaje vynaložené v přímé souvislosti se zajištěním překladatelského úkonu, takže za ně překladatelce žádá náhrada nenáleží a ta je nucena nést některé náklady sama.

II. Stížnost

4. Proti tomuto rozhodnutí podala překladatelka Bc. K. H. (dále též jen „překladatelka“ nebo „stěžovatelka“) stížnost, kterou velmi podrobně odůvodnila a připojila celkem 11 listinných příloh. Uvedla, že jí fakticky byla odepřena odměna za práci spočívající v zajištění dalších vyhotovení překladů, když rozhodnutí okresního soudu je v rozporu nejen s vyhláškou, ale rovněž s Dohledovým benchmarkem č. 1/2021 Ministerstva spravedlnosti. Podle stěžovatelky ze znění ustanovení § 5 vyhlášky v žádném případě nevyplývá, že vznik nároku na odměnu za zajištění dalšího vyhotovení překladu je bez dalšího podmíněn dodatečným vyžádáním překladu s určitým časovým odstupem. Vyplývá z něj pouze to, že snížená odměna překladatele se uplatní tam, kde překladatel provede překlad dříve než jeho další vyhotovení, u něhož provádí kontrolu shody zdrojového projevu s překladem. Uvedená podmínka byla i v tomto případě splněna, protože překladatelka nejdříve provedla překlad a poté zajistila další vyhotovení překladu, u něhož provedla kontrolu shody zdrojového projevu s překladem. Stěžovatelka dále rozsáhle cituje bod 3.A Dohledového benchmarku, který upravuje postup překladatele při vyhotovování stejnopisu překladu a jeho kontrolu se zdrojovým projevem. Dovozuje, že má povinnost kontroly konkrétního stejnopisu s již provedeným překladem, a to bez ohledu na dobu, kdy byl zhotoven. Kontrolu shody zdrojového projevu s překladem bylo nutné provést, neboť je jako soudní překladatelka odpovědná nejenom za soulad prvotního českého textu s připojeným překladem, ale také za bezvýhradnou shodu všech dalších vyhotovení překladů s připojeným zdrojovým projevem.

5. Stěžovatelka přiložila usnesení soudu v jiné trestní věci, kterým byla jiná soudní překladatelce přiznána odměna za překlad a jeho další vyhotovení, které bylo vyžádáno současně s překladem, a to již podle nové právní úpravy – podle § 5 vyhlášky. Dále přiložila usnesení krajského státního zastupitelství v jiné věci, kterým bylo vyhověno její stížnosti a byla jí přiznána odměna za další vyhotovení překladu, které bylo požadováno současně s překladem. Odměna jí byla přiznána opět

podle nové právní úpravy - podle § 5 vyhlášky. Stěžovatelka předložila i některá další usnesení soudů, kterými bylo vyhověno stížnosti jiných překladatelů, kterým byla přiznána odměna za další vyhotovení překladu, jež bylo požadováno současně s překladem, a odkázala na jejich argumentaci, spočívající mimo jiné v tom, že zákon neoperuje pojmem „vícetisk“, a nelze pochybovat o významu kontroly shody zdrojových projevů s ohledem na možnou deliktivní a smluvní odpovědnost překladatele a jeho odpovědnost za škodu, přičemž jde zároveň o práci, za kterou je odměna garantována jako základní právo. Na základě toho stěžovatelka dovozuje, že jí napadeným usnesením bylo zamítnuto proplacení odměny za další vyhotovení překladu v přímém rozporu se zákonem a současně také s ustanovením § 5 vyhlášky, které se jako jediné ustanovení vyhlášky vznikem tohoto nároku zabývá. Není zde ani jinde stanovena žádná další podmínka, tedy ani ty podmínky, o jejichž nesplnění hovoří odůvodnění napadeného usnesení. Je zcela jistě neúnosné vykládat obsah vyhlášky způsobem, který by nutil soudního překladatele vyhotovit jakýkoliv počet dalších vyhotovení překladu jakéhokoliv rozsahu pouze za úhradu nákladů na tisk, tedy bez jakéhokoliv nároku na odměnu za práci, kterou by tak byl nucen vykonávat zdarma. Listina základních práv a svobod uvádí v článku 9 odst. 1, že nikdo nesmí být podroben nuceným pracím nebo službám. A takový výklad by tedy zcela nepochybně byl také v rozporu s normami vyšší právní síly, tedy dokonce s normami ústavního pořádku České republiky. Nakonec stěžovatelka uvedla, že soud při zadávání překladatelského úkonu nepostupoval v souladu se zákonem, když s ní předem neprojednal zadání překladatelského úkonu. Podle § 25 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, platí, že orgán veřejné moci s tlumočnickem předem projedná zadání tlumočnického úkonu, termín jeho provedení, sdělí tlumočnickovi informace o předmětu tlumočnického úkonu a případně další informace ze spisu. Pokud by tak učinil, došlo by okamžitě k diskusi o odměně za další vyhotovení překladu.

6. Podle názoru stěžovatelky jí byla odepřena náhrada nákladů za tisk vyúčtování, když nesouhlasí s tím, že ten není v přímé souvislosti se zajištěním překladatelského úkonu. Na zdrojový text svázaný s překladem nelze podle informací okresního soudu otisknout v podatelně podací razítko, navíc otištěné podací razítko by v případě překladu do cizího jazyka nebylo přeloženo. Proto musí být ke zdrojovému textu svázanému s překladem přiložen průvodní dokument, na který je otisknuto podací razítko. Nejjednodušší možností je předložení vyúčtování odměny a náhrad, které je nutné vystavit bez zbytečného odkladu po provedení tlumočnického úkonu. V případě nepředložení vyúčtování by překladatelka musela předložit průvodní dokument „Podání do spisu,“ který by musela přepsat do spisu a za jeho tisk by rovněž účtovala 3 Kč, protože je v přímé souvislosti se zajištěním tlumočnického úkonu, když jinak by nebylo možno překlad odevzdat v podatelně soudu. Vyúčtování by musela odeslat do datové schránky, ze které by je musel soud vytisknout, a tiskem vyúčtování by mu vznikly další náklady. Předložením vyúčtování tak překladatelka vlastně soudu šetří náklady. Navíc tiskem formuláře „Podání do spisu“ a jeho vyplňováním v budově soudu by rovněž vznikly další náklady, zároveň by se zvýšila účtovaná náhrada za ztrátu času 2krát 15 minut (2krát 50 Kč) na 3krát 15 minut (3krát 50 Kč) z důvodu časově náročnějšího ručního vyplňování dvou vyhotovení formuláře. Současně stěžovatelka připojila rozhodnutí, jimiž jí byla přiznána i částka 3 Kč za tisk vyúčtování.

7. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto stěžovatelka navrhla, aby Krajský soud v Ústí nad Labem jako stížnostní orgán rozhodl o tom, že se výrok II. napadeného usnesení mění tak, že zní: „Soudní tlumočníci a překladatelce Bc. K. H. se přiznává částka ve výši 3 597,33 Kč. Tlumočníci bude proplaceno vyúčtování v nezměněné celkové výši 9 805,84 Kč.“

III. Posouzení důvodnosti stížnosti

8. Krajský soud přezkoumal z titulu podané stížnosti napadené usnesení z hledisek uvedených v § 147 odst. 1 tr. ř., tedy správnost všech výroků napadeného usnesení, proti kterým může stěžovatel

podat stížnost, stejně jako řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

9. Řízení předcházející vydání napadeného usnesení netrpí vadami, které by měly vliv na správnost rozhodnutí. O výši tlumočného rozhodoval vyšší soudní úředník okresního soudu na základě návrhu překladatelky a tlumočnice. Ten přiznal částku podle § 29 odst. 1 tr. ř. ve výši 6 208,51 pod bodem I. výroku s tím, že pod bodem II. výroku nepřiznal podle § 29 odst. 2 tr. ř. *a contrario* částku ve výši 3 597,33 Kč. Správně použil příslušný právní předpis, kterým je nyní vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele (dále jen „vyhláška“), podle níž byla stanovena výše odměny 4 950 Kč za 11 normostran překladu, dále pak v souvislosti s tiskem celkem 27 stran A4 překladu a jeho dvou vyhotovení částka ve výši 81 Kč jako náhrada hotových výdajů, dále v souvislosti s doručením překladu soudu částka ve výši 100 Kč jako náhrada za ztrátu času a nakonec částka odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 % ze zdanitelného plnění ve výši 1 077,51 Kč.

10. Jedinou spornou položkou je nepřiznání požadované odměny ve výši 3 597,33 Kč, jež představuje částku ve výši 2 970 Kč za dvě další vyhotovení překladu (tj. 30 % původní odměny, respektive odměna snížená o 70 %), částku ve výši 3 Kč za tisk vyúčtování odměny a náhrad a dále odpovídající poměrnou část daně z přidané hodnoty ve výši 624,33 Kč. V případě dalších dvou vyhotovení překladu sice nejde o jejich prostou kopii, jak uvedl okresní soud, přesto však na tento postup nedopadá účtování odměny za překlad snížené o 70 %. Zde byl krajský soud nucen přisvědčit názoru okresního soudu v tom směru, že zmíněný překlad byl překladatelkou učiněn již souběžně s vyhotoveným originálem překladu, a za tento překladatelský úkon je honorována podle § 3 vyhlášky. Následné pořizování dalšího vyhotovení překladu totiž představuje technicko-administrativní činnost, byť nikoli bez potřebné pečlivosti a opatrnosti, avšak nemůže s ní být spjata odměna vypočtená v režimu § 5 vyhlášky.

11. Krajský soud nepopírá existenci rozhodnutí vycházejících z opačného názoru, jež tvoří přílohy stížnosti, avšak s argumentací v nich uvedenou se neztotožňuje. K výkladu zákona je oprávněn výhradně soud, nikoli ministerstvo spravedlnosti anebo zájmové profesní komory. Nepochybně probíhala řada jednání a v nich docházelo k tříbení názorů a mohl vzniknout naznačený dojem o oprávněnosti uplatňovaného nároku. Nicméně i v rámci těchto řízení zaznívala slova o reálných možnostech státního rozpočtu, přičemž není pochyb o potřebě lépe odměnit tuto činnost, nicméně v případě akceptování názoru stěžovatelky by při vyhotovování vícero vyhotovení překladů téhož rozhodnutí došlo k takovému zvýšení odměny, jež by byla obtížně přijatelná. Neobstojí ani námitka o nucení k práci v rámci ochrany lidských práv zajištěných Listinou základních práv a svobod, neboť tlumočnice není k těmto úkonům jakkoli nucena. Fakt, že nová, moderní a dlouho očekávaná právní úprava přinesla i nové sankce a povinnosti, není pro posouzení věci rozhodná skutečnost.

12. Závazný výklad této problematiky může učinit Nejvyšší soud v rámci své činnosti při sjednocování rozhodnutí, pokud bude rozhodovat o usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, sp. zn. 9 To 65/2020, které k uvedené otázce zaujalo následující názor: „Pokud překladatel při výkonu překladatelské činnosti provádí kontrolu shody zdrojového projevu s překladem, který dříve provedl za účelem vypracování dalšího vyhotovení překladatelského úkonu, sazby odměny se snižují o 70 %. Ustanovení § 5 vyhlášky nemá za účel poskytnout překladateli odměnu za to, že překlad vyhotoví v několika provedeních (být nejde o kopie), ale stanoví odměnu za faktickou odbornou činnost překladatele, který provádí kontrolu zdrojového projevu s překladem, který provedl dříve, tj. v minulosti, za účelem vypracování dalšího vyhotovení překladatelského úkonu. Jde tedy o tvůrčí a kontrolní činnost překladatele, za kterou mu náleží, byť o 70 % snížená, odměna z důvodu, že text, který mu byl předložen, už v minulosti sám překládal. Uplatněná odměna překladatele za další dvě vyhotovení téhož překladu proto nemá v uvedené vyhlášce oporu a nelze ji přiznat.“ Ve shora citovaném usnesení jde tedy o stejné závěry, které učinil okresní soud a s nimiž se ztotožňuje i krajský soud.

13. Veden touto úvahou nepřijal krajský soud stížnostní argumenty překladatelky týkající se nepřiznání odměny za další dvě vyhotovení překladu, neboť přes jí předložená rozhodnutí a úvahy v nich naznačené i v rámci připomínkového řízení převažuje právní názor vyslovený Vrchním soudem v Praze ve shora citovaném rozhodnutí. V něm je učiněn závěr o tom, že činnost při vyhotovení druhého či jakéhokoliv dalšího opisu překladu rozhodnutí, který není pouhou kopií, je jistý způsob legalizace rozhodnutí, jež nelze srovnávat s tvůrčí činností při vyhotovování překladu, o kterou by skutečně šlo v situaci, kdyby se až dodatečně s velkým časovým odstupem vyžadovala další přeložená rozhodnutí, jež by skutečně bylo spojeno s nutností překontrolování shody, tedy překontrolování původního textu a řádným spárováním, což v daném případě nepřipadá v úvahu, když jde reálně, aniž by byl význam této činnosti zlehčován, prostě o pořízení druhého vyhotovení, tak, aby byl ve shodě s prvním vyhotovením, což v dnešní době a při stavu využívané techniky v zásadě eliminuje vliv lidské chyby.

14. Pokud pak jde o nepřiznání náhrady za tisk vyúčtování odměny a nákladů překladatelky, krajský soud se ztotožnil s odůvodněním napadeného usnesení, že nejde o úkon v přímé souvislosti se zajištěním překladatelského úkonu. Pokud jde o předložená rozhodnutí, která byla součástí stížnosti, nelze z nich zjistit, jakými úvahami byly rozhodující orgány při přiznání náhrady vedeny, když tato rozhodnutí jsou vyhotovena bez odůvodnění, a nelze přijmout ani argumenty stran toho, že tímto postupem jsou šetřeny prostředky soudu, který by v případě zaslání vyúčtování do datové schránky musel vyúčtování sám vytisknout. Naopak, i v tomto případě je nutné zaslané vyúčtování převést do digitalizované podoby tak, aby mohlo být uloženo do elektronické podoby spisu, k čemuž je, pokud by soud uvažoval ve stejných intencích jako stěžovatelka, nutno vynaložit prostředky přinejmenším na energii, a dále čas a odměnu pracovníka, jenž digitalizaci dokumentu provede.

15. Veden těmito úvahami shledal krajský soud stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.